

Det staar udtrykkeligt, at „Komiteen fik Ret til at indsætte en Administration i Banken, som overtager Ledelsen, og straks indsatte en tilsynsførende“. Altsaa, der blev straks indsat en tilsynsførende af den Administration, som Laanekassen fik.

Jeg mente altsaa at kunne slutte, at Offentligheden vidste Besked, og deraf maatte jeg selvfølgelig ogsaa slutte, at det ærede Medlem og Rigsdagsmændene i det hele vidste Besked. Og saa argumenterede jeg som saa, at naar man nu i Virkeligheden vidste Besked om Laanekassen, for det første derved, at den var nævnt i Finansudvalget som en Bank, der var run imod, som der var givet Laan til, og som der var talt om at lægge en Kapsun paa, for det andet derved, at de 5 Banker havde garanteret for den, og at Bankkomiteen havde indsat en tilsynsførende i denne Bank, og endelig derved, at før den 9. Februar var Bankerne ikke villige til paa egen Haand at garantere for nogen Bank, men vilde have Staten med sig, förstod jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem da ikke spurgte Finansministeren om Forholdet til Laanekassen, da han jo dog havde Lejlighed dertil, idet Finansministeren var til Stede den 25. Marts i begge Rigsdagens Finansudvalg for at forhandle om Laanet. Jeg kan i Parentes her indskyde, at jeg har set, at jeg er bleven beskyldt for, at det var mig, som søgte dette Laan i Maj Maaned, men det har jo ingen Steder hjemme. Det er ikke det ærede Medlem fra Ringsted, jeg her sigter til, han har ikke beskyldt mig for det, det er Pressen, der har gjort det.

Men nu læste det ærede Medlem op af Bladet „Politiken“ en Redegørelse for, hvorledes det forholdt sig med Laanekassen og Opslaget der og Bankkomiteens Forhold til Laanekassen. Og jeg maa sige, at hvis den Redegørelse, som det ærede Medlem læste op af „Politiken“, stammer fra Bankkomiteen, og hvis Bankkomiteen har givet den Oplysning, at Bankerne garanterede for Den lille Laanekasse uden nogen som helst Hjælp fra Staten, saa har jeg ingen Grund til at bebrejde det ærede Medlem, at han ikke har spurgt Finansministeren, saa har det ærede Medlem en virkelig Undskyldning for, at han ikke har spurgt, det vil jeg indrømme det ærede Medlem. Men saaledes har Sagen ikke ligget for mig.

I denne Forbindelse har jeg et Spørgsmaal af personlig Art at gøre det ærede Medlem, og jeg har allerede privat sagt til det ærede Medlem i Eftermiddag, at jeg

vilde gøre Spørgsmaalet, og jeg beder Tinget undskylde, at jeg her maa opholde det med nogle personlige Bemærkninger. I det dog forholdsvis lange politiske Liv, jeg har haft, er det aldrig faldet i min Lod, og jeg haaber, det heller ikke skal falde i min Lod i Fremtiden, at føre Proces med noget Blad, ja, heller ikke med nogen Mand. Jeg har aldrig haft en Proces hverken med en Person eller med noget Blad, men jeg har været nær ved en Gang at faa en Proces med en Mand, som beskyldte mig for noget, der stærkt nærmede sig Brud paa Embedsed. Det maatte jeg, syntes jeg, overfor navngiven Mand tage til Genmæle imod. Det kom dog ikke til Proces, vedkommende Mand gjorde en Undskyldning derfor og betalte nogle Penge, og saa var vi færdige med det. Jeg har, som sagt, aldrig haft nogen Proces med et Blad, og det tænker jeg, jeg heller ikke faar.

I den sidste Tid har jeg imidlertid lagt Mærke til, hvorledes jeg under Henvisning til den 5. Oktober er bleven beskyldt for Tvetydighed, Usandfærdighed og Forsøg paa at føre det høje Ting bag Lyst osv. Jeg har ikke rørt ved det overfor Pressen, som har fremført disse Ting, idet jeg ventede paa, at det nok en Gang kom frem her paa Rigsdagen, og saa vilde jeg se at faa fat paa Sagen. Nu er det kommet frem i Dag fra det ærede Medlem, og jeg har Lyst til at faa denne Sag klarret, og derfor vil jeg spørge det ærede Medlem — ikke fordi jeg ikke godt ved, hvad han sigter til, thi det sagde han i Eftermiddag, men for at det kan komme til at staa i Rigsdagstidende, saaledes at begge Sider af Sagen kunne ses —, hvad det er, han sigter til ved sin Henvisning til, at han sammen med mig har oplevet den 5. Oktober. Og det spørger jeg om uden nogen personlig Bitterhed, thi det er mig om at gøre, at det ærede Medlem siger, hvad han sigter til, saa skal jeg siden svare. Men jeg vil dog sige, at naar jeg har svaret og givet min Forklaring, bliver Sagen en anden, hvis det ærede Medlem gentager noget lignende som det, han sagde i Eftermiddag. Nu har jeg altsaa givet det ærede Medlem Lejlighed til at sige, hvad han sigter til, saa skal jeg siden svare paa den Ting.

Saa er der endnu et Punkt, jeg gerne vil omtale, og det er Spørgsmaalet om, hvad man forstaa ved det Forbehold, som Vilhelm Lassen har taget i den Skrivelse, som vi vel alle kunne være enige om for Fremtiden ikke at kalde en privat Skri-